

ZIUA 4. Joi, 20 iulie, ora 19:51

Credeam că e imposibil să mă obișnuiesc cu noaptea care e tot zi, dar se pare că organismul e mai deștept ca mine. Pe când eu am pierdut mai de tot noțiunea timpului, el mă trimite singur la somn și mă trezește aproximativ la aceeași oră. Mă întreb dacă și pentru animale o fi la fel. Îmi răspund singur cu „cred că da”, altfel le-am fi văzut și noaptea, nu? Deci înseamnă că fac și ele nani, camuflate, nemișcate sau poate ascunse în apă...

Mâncarea e perfectă, dar mi-a rămas gândul la somonul din prima zi. Doar atunci l-am avut la mic dejun, probabil e doar în zilele speciale.

Azi am fost la cliff-ul cu păsări și m-am simțit ca în celălalt capăt al lumii. Parcă eram la Polul Sud, înconjurat de zeci, sute de mii de „pinguini” gălăgioși ca la grupa mică (și zburători). Dar ursul polar nu mănâncă pinguini, pentru simplul motiv că nu se găsesc aici. Iar păsările mele se cheamă „Guillemots” în engleză. Nu știu cum se numesc în română, dar sunt rude foarte apropiate (aș îndrăzni să zic chiar verișori primari) cu alca mică. Așa că le vom numi tot alce. La prima vedere, diferă puțin machiajul, cu dungile albe care nu se intersectează sub formă de „V”, ci par a fi mai mult o prelungire a ciocului. Pe spate, poți jura că au doi ochi malefici, care te urmăresc din întuneric, gata să te amenințe imediat ce văd că bei apă din sticlă de plastic. Nu cred că le-am făcut cinste prin prezentarea asta, dar vreau să las scris că sunt niște păsări foarte frumoase, elegante și fotogenice.

Stânca este o imensitate impunătoare. Nu îi vezi capătul, dar știi că în spate cară un ghețar. Îl dau de gol două cascade subțiri, ce cad ca din cer cu forță și aterizează în mare. Culoarea pietrei poți să-ți imaginezi că a fost odată gri. Acum e albă ca varul, pictată abstract de găinațul alcelor și al pescărușilor. Pe alocuri, și mai ales la bază, mușchiul verde a împânzit rocile și pare un culcuș moale și alunecos pentru cuplurile îndrăgostite. Sunt cel mai fericit când reușesc să izolez unul sau două personaje de mulțime și cred că e provocarea supremă într-o mare (la propriu) de păsări.

Marea turcoaz și cerul senin abia se văd de păsări. E împărăția lor aici. Numai ele știu unde se duc și cum reușesc să nu se ciocnească. Nu de alta, dar se pare că bătaia le place destul de mult. În puținul timp petrecut aici (câteva ore, dar cu toții știm că niciodată nu-s suficiente), am asistat la numeroase bătăi între alce. Erau pe apă și probabil s-au luat de la cine a prins peștele prima. Dar lupta a fost cruntă, cu loviri puternice, salturi în capul celeilalte, băgatul ghearelor în ochi... Obosiserăm noi să le privim, iar ele nu se mai opreau. Nu ne-am dat seama cine a câștigat, dar am văzut mai multe învinse pe apă.

Nu pot băga mâna în foc, dar sunt destul de sigur că bătăliile se duc și pe stâncă. Sunt atât de multe și cuibăresc așa de îngrămădite, încât mi-e imposibil să cred că nu se iau la harță pe motiv de teritoriu. Mă amuză însă cum stau aliniate cu fața la stâncă, ca și cum ar fi pedepsite.

Înainte să plecăm, am văzut o imagine care mi-a rămas în minte. Pe o piatră în apă, undeva adăpostit de stâncă, un pescăruș trăgea cu forță de o alcă moartă. Deasupra lor pe stâncă, stătea o altă alcă și îi privea ca și cum înțelege ce se întâmplă, dar asta-i cursul vieții și nu are ce să facă, decât să speră că nu va fi ea următoarea.

Mi-am dat seama de gălăgia păsărilor abia când ne-am îndepărtat de ele și am reușit să vorbim fără să țipăm unii la alții și fără să mai râdă nimeni de noi - zgomotul lor, ca un râs sacadat de vrăjitoare, a fost asurzitor când am ajuns la cliff, dar puterea obișnuinței e atât de mare, încât după câteva minute abia îl mai băgam în seamă.

M-am întors pe Origo cu cardul plin, simbolul unei zile productive. În urma selecției, pare că nu mi-am băgat degeaba obiectivul la apă. A meritat și mirosul neplăcut, dar nu la fel de alungător ca cel din preajma flamingilor. Deși am fost avertizați, am scăpat fără găinaț în cap. Lucru tare bun, dar cred că în subconștient mi-aș fi dorit să se întâmple, de dragul amintirii și al frumuseții poveștilor.

Azi am scris mai devreme jurnalul, iar acum e ora cinei. Așa că abia mâine o să știți ce am mâncat (hihi).



Rares Besdin
PHOTOGRAPHY







